

PAMELA MORSI

Härria Öigest härria Valeks

Pamela Morsi
Mr. Right Goes Wrong
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Pamela Morsi
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10301315
ISBN 978-9949-25-826-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

*Minu õetütrelle Kerryle, kes teab, kuidas neid valida.
Ja minu õepojale Stevenile, kes on kellegi härra Õige.*

1

Oma seitsmendaks sünnipäevaks sai Mazy Gulliver pruudimängu komplekti, milles oli valge loor, plastlillekimp ja võltsteemandiga sõrmus. Ta organiseeris otsekohe pulmapeo korvpallirõnga all, kus ta naabripoiss Termy Lathamiga abiellus. Võib öelda, et see juhtum oli üksnes esimene pikas järelemõtlematute, rutakate ja ebamõistlike, mehi puudutavate otsuste reas.

Suuremalt osalt oli tal õnnestunud oma vead üle elada. Või siis vähemalt nendega elada. Aga see viimane oli rohkem kui nõme südamevalu, see oli elumuutev.

Mis oligi põhjuseks, miks ta leidis end oma ema Põhja-Carolinas Brandt Mountainis asuvasse tillukesse majja tagasi kolimas. See oli elumuutus, mis ei olnud just eriti teretulnud.

Brandt Mountain näitas oktoobri alguses juba pisut sügisetoone, mis aga pea kohal olevast terashallist taevast siiski jagu saada ei suutnud. See oli teravaks kontrastiks mõnusalt soojale temperatuurile, mis oli temast Wilmingtoni maha jäänud. Ta oli samal hommikul koidiku ajal rannas jalutanud, lihtsalt selleks et hüvasti jätta. Selle paigaga seondusid tal nüüd mõned väga halvad mälestused, aga ookeanimüha ei olnud üks neist. Miski selles, kuidas tõus suutis minema pühkida jalajäljed liival, andis talle lootust uuele algusele, isegi kui see on sellest rannast kaugel eemal.

Temaga koos asus ümber, nii otseses kui kujundlikus mõttes, ka tema neljateistkümneaastane poeg. Tru istus vaikides,

vaadates kõrvalistujapoolsest aknast Main Streeti mööda libisemas. Ta oli oma vanuse kohta pikk. Pikk väikese rendiauto jaoks. Tema põlved olid ruumipuudusest konksu tõmmatud ja pressisid vastu kindalaegast. Tal oli kahtlematult ebamugav. Aga ta ei öelnud midagi. Mazy üritas end narritada mõttega, et poisist on saamas tugevat ja vaikset tüüpi nooruk. Aga ta teadis, et tõenäolisemalt ei soovinud poeg temaga lihtsalt vestelda.

Võib-olla lihtsalt ei olnud enam midagi öelda.

Mazy pööras Sawmill Roadil vasakule. Kitsas tänav oma vana pragulise ja umbekasvanud kõnniteega oli talle sama tuttav kui mälestused, mida see esile kutsus. Koolist popitamine. Pärast korvpallimängu koju tormamine. Keset ööd välja hiilimine.

Kaks pikka kvartalit mäest alla tänava lõpus asus maja, milles ta oli üles kasvanud. Värv voodrilaudadel oli luitunud ja kooruv, üks verandapostidest oli kergelt paremale kaldu, aga see oli siiski seesama maja, tema lapsepõlvkodu. Koht, mida tema vanemad olid kutsunud nende „väikeseks armupesaks”.

Mazy sai vaevu sissesõiduteele keerata, kui ema teda juba märkas. Beth Ann – nagu Mazy oli teda juba enam kui kümme aastat kutsunud – kiirustas erutatult verandatrepist alla neid tervitama.

„Tere! Tere! Tere!” hüüdis ta, lehvitates samal ajal innukalt triigitud taskurätikut, mis tal alati kaasas oli. Mazy mõtles, et seda oleks võinud kergesti ekslikult alistumislipuks pidada.

„Te olete siin. Te olete lõpuks ometi siin. Sellest on möödas liiga kaua aega, mil ma viimati oma poissi kallistada sain,” kuulutas ta. „Kohe liiga kaua!”

Ei olnud kindel, kas kõnealune poiss üldse naise sõnu kuulis. Ta ei olnud kõrvaklappe Greensborost saadik kõrvast võtnud. Aga selleks ajaks kui Mazy oli autost välja tulnud ja ümber selle läinud, oli Tru oma pikad jalad sirgu ajanud ja kallistas vanaema.

„Hei, memm,” ütles poiss, naeratades vanemale naisele, nagu tal oleks tõepoolest rõõm teda näha. See oli täielik kontrast

vihasele vaikivale kohtlemisele, millega ta oma ema viimased kolm päeva kostitanud oli. Mazy võttis vastu iga helge hetke, mis sai.

„Sa oled nii pikk,” ütles Beth Ann poisile. „Mul hakkab üles sinu poole vaadates peaaegu kael valutama.”

Tru kehitas õlgu ja naeratas. „Ma olen ainult meeter kaheksakümmend kuus,” kinnitas ta vanaemale.

Tillukese naise kõrval paistis ta hüiglaslik. Mazy oli täiesti keskmist kasvu, meeter seitsekümmend kolm, aga mõlemast oma vanemast pikem. Poja pikkus ei olnud ilmselgelt tulnud temapoolsest suguvõsast.

„Sul on vaja nendele pikkadele jäsemetele liha peale saada,” lausub Beth Ann poisile. „Mida sa süüa tahaksid?”

„Ükskõik mida,” vastas Tru. „Kõike.”

„Just seda mul ongi,” lubas vanaema talle.

Beth Anni näol oli väsinud kannatlik naeratus, kui ta ka oma tütart embama tuli.

„Sinu kontidele kuluks samuti pisut liha ära,” ütles ta. „Tore, et sa kodus oled.”

Esimene lause vastas arvatavasti tõe. Mazy oli paari viimase stressirohke kuu jooksul kaalus alla võtnud. Aga tema kodus olemises ei ole midagi head. Ema elatas end pensionipõlves rõõmsa naeratus ja sotsiaalhoolekande poolt antavate sandikopikate abil vaevu ära. Veel kaks suud toita oleks rohkem kui pingutav. See oleks katastroof.

„Ma usun, et leian endale mingi töökoha,” ütles Mazy.

Ema noogutas. „Nutika tüdruku jaoks, kes on valmis kõvasti rabama, leidub alati tööd.”

Need sõnad olid olnud Mazy isa omad. See, et ema neid nüüd tsiteeris, oli tema katse julgustav olla, aga Mazy kartis, et eksitavaks osaks selles lauses oli veendumus, et ta on „nutikas tüdruk”. „Särav ja intelligentne” ei küündinud nähtavasti alati selle definitioonini.

Mazy avas pagasiruumi ja hakkas maha laadima nende armetuid kohvreid ja pappkaste. Ilmselt sai kogu nende elu pisikese rendiauto väikesesse pagasiruumi kokku pressida, mis ei öelnud just eriti palju selle kohta, mida ta aastate jooksul saavutanud oli. Aga ei olnud arukas praegu selle kõige üle mõtisklema hakata. Mazyl oli vaja palju asju teha, ülesandeid täita. Enese tegevuses hoidmine ei olnud üksnes hea abivahend. See oli vajalik, kui ta kavatses end ja oma poega välja kühveldada räpasest tobedast august, mille oli suutnud neile kaevata.

„Kus teie ülejäänud asjad on?” küsis ema nende järel tulles.

„Tä müüs kõik maha,” vastas Tru, enne kui Mazyl oli võimast selgitada. Tema hääles ei olnud mingit vimma, ainult paratamatust. See tegi Mazyle rohkem muret kui poja viha.

„Me olime kõigile võlgu,” üritas Mazy selgitada. „Ma ei saanud... ma ei saanud lihtsalt niisama minema kõndida.”

Tema ema naeratas vapralt. „Muidugi mitte,” nõustus ta. „Tulge majja, on liiga jahe niimoodi pluusiväel siin väljas seista.”

Tru abiga oli vaja vaid paar korda auto juures käia, et nende asjad majja kanda. Beth Anni maja oli sügisjaheduses tervitavalt soe. Ja pliidil podiseva ema *marinara*-kastme lõhn tõi meelde mälestused, mis Mazy jaoks olid enamasti head. Kunagi ammu oli ta seal õnnelik olnud. *Nemad* olid seal õnnelikud olnud. Tema isa oli olnud Rural Electricus liinitöoline. Ema aitas kirikus Prayer Partnersi ja Ladies Aidi ridades kohalikule kogudusele raha koguda. Nad olid naernud ja armastanud ja pidanud kalliks oma ainsat last – ilusat, tervet, arukat väikest tüdrukut. Nad olid hellitanud tema suhtes unistusi, mis sisaldasid endas osariigi kolledžit, paljutootavat karjääri ja tema enda õnnelikkude perekonda.

Mazy ei olnud suutnud ühtegi neist unistustest ellu viia. Aga ta oli otsustanud, et muutub. Tä oli otsustanud, et Tru hakkab tundma end sama turvaliselt ja hoituna nagu tema oma lapsepõlves. Poiss väärrib seda.

Mazy andis pojale tagumise magamistoa, mis oli olnud tema oma. Kui Tru ka märkas tüdrukulikke valget magamistoamööblit või roosa-lilla päevateki satsilisi servi, ei öelnud ta selle kohta midagi. Aga teisest küljest, poiss tegelikult ei rääkinudki temaga. Ta viskas end diagonaalis üle voodi, hiigelsuured tossudes jalad üle serva rippumas. Tema liivablondid juuksed olid pisut liiga pikad. Ja tema tüüpilised suvised tedretähnid olid veel tuhmiks muutumata. Kõrvaklapid olid taas kõrva torgatud ja pilk käte vahel olevale seadmele suunatud.

„Sa peaksid ilmselt asjad lahti pakkima,“ ütles Mazy talle.

Tru pobises midagi arusaamatut. Mazy arvas, et see oli täielikust eiramisest samm paremuse poole. Ta üritas olla pahane, aga ei suutnud. Ta tahtis vaid poega oma embusse võtta ja öelda, et tal on kahju. Aga ta oli seda juba teinud. Oli teinud seda liiga palju kordi. Mõne aja pärast ta teadis, et see oli rohkem tema enda kui poja lohutamiseks.

Ema toas riiputas Mazy oma kasina ärikostüümide kogu seinakappi. Juhul kui ta töökoha saab – *ei*, parandas ta end, *süis kui* ta töökoha saab –, vajab ta riideid.

„Miks sa alati nii igavaid toone kannad?“ küsis ema ukسلävelt.

Mazy kehtas õlgu. „Ma olen arveametnik,“ vastas ta. „Meilt eeldataksegi igavat väljanägemist.“

„Millegi erksama kandmine tekitab minus alati rõõmsama tunde.“

Beth Anni värvipaletil oli korralik segu erksatest roosadest ja säravatest kollastest toonidest.

„Oma viimasel töökohal kandsin ma iga päev neoonoranži – see ei muutnud mind vähimalgi määral rõõmsamaks.“

Ema ei leidnud Mazy naljas mitte midagi naljakat. „Õhtusöök peaks viieteist minuti pärast valmis olema. Oled kindlasti näljane.“

Tõtt-öelda ei olnud Mazyl toidu vastu mingit huvi. „Tru kindlasti on,“ kinnitas ta. „Ta sööb pidevalt. Aga ma ei taha, et sa arvaksid, et pead meile süüa tegema.“